

Arrest

nr. 79 932 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 19/11/2009 bij de burgemeester van Antwerpen door S., I.geboren te MOSKOU op 10.01.1984, onderdaan van Rusland (Federatie van), verblijvende (...),

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet.

Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr.198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd.19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State:

“De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven.” “Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden.”

“In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden.”

Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan. Overwegende dat betrokkene pas op 11/10/2005 in het Rijk aankwam met een visum D afgeleverd te Moskou (BNL6271 141) getuige de inreisstempel dd.11/10/2005 in haar paspoort 60N°6271 141. Niettegenstaande het feit dat zij een bewijs aanbrengt van inschrijving aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten sinds 1.10.2004 toont de vaststelling van de nieuwe binnenkomststempel duidelijk aan dat mevrouw België later opnieuw is binnengekomen, wat aldus wijst op een onderbreking in haar verblijf. Bovendien blijkt zij ook later veelvuldig teruggereisd te zijn naar Kiev (Oekraïne) getuige de talrijke Oekraïense in- en uitreisstempels in haar paspoort in de jaren 2005, 2006 en in mindere mate in 2007 en 2008. Dit wijst op verdere onderbrekingen in haar verblijf in België en het behoud van sterke banden met haar thuisland.

Overwegende dat betrokkene dus geen vijf onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van zijn huidige aanvraag dd. 24/11/2009..

Zij voldoet met andere woorden niet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf van ten minste vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag — voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België te bekomen).

Daarnaast roept betrokkene criterium 2.8B van de instructie dd.19/07/2009 in (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 — modelarbeidscontract — mogelijkheid om een arbeidskaart S te verkrijgen).

Overwegende dat betrokkene eveneens niet in aanmerking komt voor dit criterium van de instructie dd. 19/07/2009. Betrokkene voegt een kopie van belofte tot aanwerving bij. Zij legt echter geen kopie van een recente en behoorlijk ingevulde modelarbeidsovereenkomst voor. Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar of van onbepaalde duur. Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 02/05/1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29/07/1988.

Dit model van arbeidsovereenkomst werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 oktober 2009, als bijlage bij het KB van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (inforum nr 241911).

Zij voldoet dus niet aan de voorwaarden gesteld in criterium criteria 2.8B (duurzame lokale verankering — ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 — modelarbeidscontract — mogelijkheid om een arbeidskaart B te verkrijgen).

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, het beroepsverleden in België, de kennis van het Nederlands, de opgebouwde sociale banden in België kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd.19/07/2009 en die moeten vervuld zijn.

Betrokkene blijft wel in het bezit van zijn huidige verblijfstitel (A-kaart) geldig tot 31.10.2011 beperkt tot de duur van zijn studies (art.58 van de wet van 15/1 211 980). (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting.”* Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert.

In dit middel verwijt de verzoekende partij de bestreden beslissing dat deze geen rekening heeft gehouden met haar werkelijke situatie en argumenteert zij dat zij een ononderbroken verblijf heeft van vijf jaren.

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster beweert wel degelijk sinds 2004 in België te verblijven, wat zij wenst aan te tonen door te stellen dat zij vanaf september 2004 onafgebroken lessen heeft gevolgd als voltijds student. Het legaal verblijf nam aanvang als gevolg van het verkrijgen van haar D visum, een jaar later in oktober 2005. Het zou niet juist zijn dat zij naar Oekraïne reisde, wel keerde zij enkele keren voor kort verblijf terug naar Moskou om familie te bezoeken. Een onafgebroken verblijf houdt in dat het centrum van de affectieve, sociale en economische belangen gesitueerd is in België.

Door geen rekening te houden met de vestiging sinds 2004, zou de motiveringsplicht zijn geschonden. Redelijkerwijs zou het bestuur rekening hebben moeten houden met ononderbroken verblijf sinds minstens 15 december 2004.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de motieven die de bestreden beslissing schragen wel degelijk gewag wordt gemaakt van de inschrijving aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen sinds 1 oktober 2004.

Anderzijds wordt vastgesteld dat verzoekster duidelijk niet ononderbroken verblijf heeft gehouden. Dat het paspoort talrijke binnenkomst en uitreisstempels bevat wordt niet betwist. Of de bestemming Oekraïne of Rusland was doet eigenlijk niet ter zake.

Wel is duidelijk, ook aan de hand van het betoog van verzoekster, dat zij wel degelijk niet verstoken is van verblijfsmogelijkheden in het land van herkomst, waardoor er de facto geen aanleiding is tot het toestaan van een verblijfsrecht op grond van de instructie van 19 juli 2009.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zowel de feitelijke als de juridische grondslag zijn vermeld.

De verzoekende partij argumenteert in haar eerste middel argumenteert als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoekster, en werd gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene wenst in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan.

Overwegende dat betrokkene pas op 11/10/2005 in het Rijk aankwam met een visum D afgeleverd te Moskou (BNL6271141) getuige de inreisstempel dd. 11/10/2005 in haar paspoort 60N6271141. Niettegenstaande het feit dat zij een bewijs aanbrengt van inschrijving aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten sinds 1.10.2004 toont de vaststelling van de binnenkomststempel duidelijk aan dat mevrouw België later opnieuw is binnengekomen, wat dus wijst op een onderbreking van haar

verblijf. Bovendien blijkt zij ook later veelvuldig teruggereisd te zijn naar Kiev (Oekraïne) getuige de Oekraïense in- en uitreisstempels in haar paspoort in de jaren 2005, 2006 en in mindere mate 2007 en 2008. Dit wijst op verdere onderbrekingen in haar verblijf in België en het behoud van sterke banden met haar thuisland.

Overwegende dat betrokkene dus geen vijf onafgebroken heeft verbleven in België voorafgaand aan het indienen van zijn huidige aanvraag dd. 24/11/2009.

Zij voldoet met andere woorden niet aan de cumulatieve voorwaarden gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering - ononderbroken verblijf van ten minste vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag - voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België te bekomen). "

Bestreden beslissing verwijt verzoekster dat zij niet zou aantonen dat zij vijf jaar onafgebroken in België heeft verbleven op het moment van haar aanvraag. De in- en uitreisstempels in haar paspoort zouden dit bewijzen.

Echter, verzoekster verblijft wel degelijk sinds 2004 duurzaam in België, zoals ook blijkt uit de stukken van het dossier dat zij indiende bij haar aanvraag van 19 november 2009.

Uit de stempels in het paspoort van verzoekster blijkt duidelijk dat zij reeds sinds 2004 op het Belgisch grondgebied verblijft. Zij studeerde in 2003-2004 aan de University of Arts in Londen. Het Verenigd Koninkrijk leverde haar een studentenvisum af, waarmee zij op 22 juni 2004 Londen binnenkwam. Zij nam op 10 september 2004 de trein naar Brussel, wat blijkt uit de stempel die op die dag in haar paspoort werd gezet in het station Brussel-Zuid, (stuk 2 als bijlage)

Verzoekster schreef zich in 2004 in aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen. Dat zij vanaf september 2004 onafgebroken de lessen heeft gevolgd als voltijds student, blijkt eveneens uit de stukken van het dossier dat zij indiende bij haar aanvraag van 19 november 2009. Eric Ubben, departementshoofd van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten, bevestigde op 3 september 2009 dat zij vanaf het academiejaar 2004-2005 tot en met 2009 onafgebroken als student was ingeschreven voor de opleiding Beeldende Kunsten, afstudeerrichting Mode. Haar lesgevers Walter Van Beirendonck en Dirk Van Saene bevestigen dat zij tijdens de vijfjaren van haar opleiding steeds correct de lessen heeft bijgewoond, (stuk 3 als bijlage)

In 2005 kon verzoekster legaal verblijf in België bekomen op basis van haar studentenstatuut. Echter, hiervoor diende zij kort terug te keren naar Moskou om er haar studentenvisum in ontvangst te nemen.

De periode dat zij naar Moskou is teruggereisd was enkel de noodzakelijke tijd om haar legaal verblijf in orde te maken, en dadelijk keerde zij terug. Zij heeft nooit de intentie gehad om er zich terug te vestigen, zij had zich immers in Antwerpen gevestigd om haar studies van begin tot einde te kunnen doorlopen.

Sinds 11 oktober 2005 heeft zij ononderbroken een legaal verblijf gehad in België - haar BIVR werd jaarlijks verlengd en is momenteel geldig tot 31 oktober 2011.

Tijdens deze periode heeft zij inderdaad korte uitstapjes gemaakt naar het buitenland. Waar de bestreden beslissing meent dat zij meermaals naar Kiev terugkeerde en dus nog duidelijk banden heeft met haar thuisland Oekraïne, is dit manifest onjuist. Verzoekster is nooit in Kiev geweest en haar thuisland is helemaal niet Oekraïne.

Wel is zij enkele keren - tijdens legaal verblijf in België - voor een korte vakantie teruggekeerd naar Moskou, om familie te bezoeken, en is zij op vakantie geweest in Turkije. Dit wil zeker niet zeggen dat zij zich terug in Rusland zou gevestigd hebben. Integendeel, het feit dat zij een opleiding Mode met groot succes heeft kunnen afronden aan de Koninklijke Academie te Antwerpen, blijkt dat zij wel degelijk dat zij zich in België gevestigd heeft en hier haar sociale en economische belangen heeft.

Het volledig verbreken van elke band met het thuisland is overigens geen voorwaarde om te kunnen spreken van een onafgebroken verblijf in België.

Door te stellen dat verzoekers niet voldoen aan het criterium van het 'ononderbroken verblijf van vijfjaar' schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij wijst erop dat noch de vernietigde instructie van 19 juli 2009, noch het vademecum ter verduidelijking van deze instructie vermeldt wat een 'ononderbroken verblijf van vijfjaar' inhoudt. De instructie bepaalt enkel het volgende:

Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die

voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

De instructie bepaalt dus enkel dat de vreemdeling het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België moeten hebben gevestigd, wat in casu het geval is. Verzoekster verblijft sinds 2004 onafgebroken in België en is sinds 2005 ingeschreven in het bevolkingsregister. Deze inschrijving is nooit onderbroken geweest.

Tijdens diverse vergaderingen van het opvolgingscomité voor de regularisatie (met vertegenwoordigers van de bevoegde kabinetten, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Forum Asiel en Migratie, de Ordes van de Balies en het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding) werden knelpunten en onduidelijkheden in verband met de regularisatie behandeld. Tijdens één van deze vergaderingen werd verduidelijkt dat de vereiste van een bepaalde duur 'ononderbroken' verblijf in diverse criteria wordt voldaan als een wettig verblijf (met inschrijving in het rijksregister) voor de hele periode bewezen wordt; een korte afwezigheid met behoud van inschrijving in het rijksregister geldt niet als onderbreking van het verblijf.

Gezien dit akkoord meent verzoekster dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel. Dit algemeen principe van behoorlijk bestuur schrijft voor dat een burger, onder bepaalde voorwaarden, een rechtmatig vertrouwen mag putten uit uitspraken of uit een vaste gedragslijn van een bestuursorgaan. Wie op goede gronden -bijvoorbeeld na een duidelijke toezegging - erop mag vertrouwen dat de overheid een bepaald besluit neemt, heeft daar ook recht op.

In casu is dit duidelijk het geval. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op die vergadering aanvaardt dat bij een korte afwezigheid - zoals op vakantie gaan - niet als een onderbreking van het verblijf zou aanzien indien er een behoud van inschrijving in het rijksregister was. Aangezien deze informatie te vinden is op de website van het Kruispunt Migratie, mocht verzoekster er redelijkerwijze van uitgaan dat verwerende partij hier inderdaad mee akkoord was gegaan tijdens bovengenoemde vergadering. Door plots een andere houding aan te nemen en de beslissing ongegrond te verklaren enkel en alleen omwille van de twee vakantieperiodes in Marokko, schendt verwerende partij duidelijk het vertrouwensbeginsel en leidt dit voor verzoekers tot rechtsonzekerheid.

In deze context kan verwezen worden naar het arrest nr. 58 302 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2011, waarin wordt bevestigd dat het kort terugkeren naar het land van herkomst om bijvoorbeeld het reisdocument te verlengen, niet gelijk kan gesteld worden met een onderbreking van het verblijf, (stuk 4 als bijlage)

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster zich in 2004 in België gevestigd heeft en er sindsdien ononderbroken verbleven heeft. Verwerende partij heeft met deze elementen geen rekening gehouden.

Integendeel, louter door het bestaan van bepaalde in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat zij soms kort op vakantie gaat, meent verwerende partij dat zij niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van punt 2.8.A van de vernietigde instructie.

Verwerende partij had op basis van het administratief dossier redelijkerwijze moeten besluiten dat verzoekster haar ononderbroken verblijf in België sinds minstens 15 december 2004 voldoende aangetoond was.

Indien zij had gehandeld als een zorgvuldige overheid, had zij rekening gehouden met alle stukken in het dossier en had zij kunnen vaststellen dat verzoekster wel degelijk sinds minstens 15 december 2004 onafgebroken in het land verbleven heeft.

Het dossier van verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 18 juli 2009. Zij verblijft sinds minstens 5 jaar onafgebroken in België, had ooit voor maart 2008 legaal verblijf in België en zij toont aan dat zij geïntegreerd is.

De bestreden beslissing vermeldt niet waarom verwerende partij tot het onredelijke besluit is gekomen dat een onafgebroken verblijf sinds 15 december 2004 niet aangetoond is.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden door het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

Hieruit blijkt dat dit betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8A te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop deze instructie werd toegepast.

Ter terechtzitting wordt er gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

De verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar haar verzoekschrift.

Dienaangaande wordt op het volgende gewezen:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren zoals het dienen te voldoen aan een vijfjarig ononderbroken verblijf in België (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval*

buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar in het middel aangehaalde bepalingen, dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij in het middel ook de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert merkt de Raad op, en dit daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het onderdeel van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“De beslissing van tegenpartij staat niet in verhouding tot de gevolgen die door deze beslissing veroorzaakt worden ten aanzien van verzoekster.

Door het verblijf aan verzoekster te weigeren, worden haar kansen op een toekomst in België afgenomen, waar zij de laatste 7 jaar onafgebroken verbleven heeft en een zeer succesvolle carrière heeft opgebouwd.

Zo leidt de beslissing van tegenpartij tot de ontwrichting van het leven van verzoekster. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden.

De beslissing van tegenpartij is disproportioneel en onredelijk. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoekster definieert de bestreden beslissing als disproportioneel en onredelijk, nu als gevolg ervan de succesvolle carrière van verzoekster wordt afgebroken, na zeven jaar onafgebroken verblijf.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bestuur kennis heeft van een studieloopbaan aan de Hogeschool Antwerpen. Verzoekster legde geen bewijzen voor van een beroepsloopbaan. Het bestuur kan daarom niet worden aangesproken in de zin zoals vooropgesteld door verzoekster.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekster niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Daardoor is het middel niet ontvankelijk.”

2.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij heeft niet op dienstige wijze aangetoond dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Evenmin zou uit een zevenjarig ononderbroken verblijf, daargelaten of dit gegeven al zou bewezen zijn, van rechtswege een voorlopige verblijfsmachtiging voortvloeien. De Raad merkt op dat het toekennen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel is, waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet is aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN